

bære Invaliderente, har man ved sidste Stykke i Forslagets § 13 paalagt Sygekassens Bestyrelse igennem Invalideforsikringsfonden at forlange Invalideforsikringsrettens Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt den fornødne Nedsættelse i Erhvervsevnen foreligger.

Forsaauidt den Lægeattest, der skal udstedes, naar vedkommende paa ny begærer at faa nydende Medlemsret i Sygekassen, udviser, at han ikke kan anses for arbejdsfør, kan han — som nævnt — ikke nyde Hjælp fra Sygekassen. Saafremt Invalideforsikringsretten, naar Spørgsmaalet om, hvorvidt den efter Invalideforsikringsloven nødvendige Nedsættelse i Erhvervsevnen er til Stede, forelægges den, imidlertid maatte naa til det Resultat, at den paagældende ikke kan anses for Invalid, maa Sygekassen, — da der herefter maa være Formodning for, at han kan anses for arbejdsfør — være forpligtet til, uanset den tidligere udstedte Lægeerklæring, at optage ham som nydende Medlem. Dette fastslaas naturligt i den Bekendtgørelse, der i Henhold til nærværende Forslags § 3, sidste Stykke, vil være at udstede af Indenrigsministeren angaaende de nærmere Regler for Optagelse i Sygekassen af arbejdsføre, kronisk syge.

Endelig er der i nærværende Forslag — i Lighed med det i sidste Rigsdags-samling forelagte — optaget forskellige Bestemmelser, der ikke staaer i nødvendig Forbindelse med de foran omhandlede Formaal, men som efter de Erfaringer, der er indvundne i den Tid, Sygekasseloven af 10. Maj 1915 har virket, har vist sig nødvendige eller formaalstjenlige.

Med Hensyn til den økonomiske Rækkevidde af de foreslaaede Ændringer i Sygekasseloven henvises til den som Bilag Nr. 1 trykte Skrivelse fra Sygekasseinspektøren.

De til Grund for nærværende Lovforslag liggende Principper har været forelagt for Sygekassenævnet, der i Skrivelse af 24. November 1920, der er trykt som Bilag til Lovforslaget om Invalideforsikring, har udtalt sin enstemmige Tilslutning til dem.

Med Hensyn til Forslagets enkelte Bestemmelser bemærkes i øvrigt nærmere følgende:

Til § 1.

De til Sygekasselovens § 3 foreslaaede Ændringer, der er enslydende med de,

der var optaget i det i forrige Rigsdags-samling forelagte Forslag, maa ses som Bestræbelser for at gøre Kasserne mere egnede til at overtage Omsorgen for de kronisk syge m. m.

Det maa saaledes anses for ønskeligt, at der fremtidig stilles skærpede Fordringer med Hensyn til en Sygekasses Anerkendelse, for at man derved kan sikre sig, at Kassen er virkelig modstandsdygtig. Bortset fra de sønderjydske Landsdele, i hvilke der inden den 1. Juli 1921 vil kunne forventes oprettet og anerkendt Sygekasser saa godt som overalt, har kun meget faa Kommuner (i alt 9 Sogne, der alle er Smaaøer) ikke anerkendte Sygekasser. Reglen vil derfor ikke virke i stort Omfang, og til særlige Forhold vil der kunne tages fornødent Hensyn ved Anvendelse af Bestemmelsen i § 3, 2det Stykke, saaledes som denne nu foreslaas ændret.

Ligeledes maa det anses for heldigt, at der hjemles Indenrigsministeren Ret til at paabyde Sammenslutning af Kasser, idet det ofte er hændt, at der i Provinsbyer findes 2—3 indbyrdes konkurrerende Sygekasser, som hver for sig er for svagt funderede i økonomisk Henseende, men hvis Økonomi ikke kan bringes paa Fode, bl. a. fordi de af Konkurrencehensyn ikke kan forhøje deres Medlemsbidrag. Selv om Sygekasseinspektoratet i saadanne Tilfælde har tilraadet en Sammenslutning, og selv om Kasserne hver især har indset Nødvendigheden af Sammenslutning, er denne dog ofte strandet paa rent personlige Forhold, og i Bestemmelsen om, at Sammenslutning kun kan paabydes efter Indstilling af Sygekassenævnet, er der formentlig tilstrækkelig Sikkerhed for, at Kassernes Tarv ikke tilsidesættes.

Til § 2.

Da det maa anses for ønskeligt, at den Bekendtgørelse, der i Henhold til Sygekasselovens § 6 af Indenrigsministeren vil være at udstede til Vejledning med Hensyn til de Indtægts- og Formueforhold samt øvrige Omstændigheder, der som Regel betinger en Persons Optagelse eller Forbliven i Sygekassen med Ret til gennem denne at nyde Statstilskud, kan udstedes med kortere Mellemlum end i Sygekasseloven fastsat — 5 Aar —, har man foreslaaet, at Bekendtgørelse skal udstedes hvert 3die Aar. Da Bekendtgørelsen af 22. December 1915 kun gælder for Tiden